EUROPA-
KOMMISSIONEN

DEN EUROPÆISKE UNIONS
HØJTSTÅENDE
REPRÆSENTANT
FOR UDENRIGSANLIGGENDER
OG SIKKERHEDSPOLITIK

Bruxelles, den 11.12.2013
JOIN(2013) 30 final

FÆLLES MEDDELELSE TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

EU's samlede tilgang til eksterne konflikter og kriser

FÆLLES MEDDELELSE TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

EU's samlede tilgang til eksterne konflikter og kriser

I. Argumenterne for en samlet tilgang

Lissabontraktaten fastsætter principper og mål for Den Europæiske Unions optræden udadtil. For at kunne disse mål skal der ifølge traktaten være sammenhæng mellem de forskellige områder inden for EU's optræden udadtil og mellem disse og dens øvrige politikker. Efter traktatens ikrafttræden og med den nye institutionelle kontekst, der er skabt hermed, bl.a. indførelsen af Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, der også er næstformand i Kommissionen, og oprettelsen af Tjenesten for EU's optræden udadtil (Udenrigstjenesten), har EU både det øgede potentiale til og ambitionen om – ved hjælp af alle sine disponible instrumenter og ressourcer – at gøre sin optræden udadtil mere sammenhængende, effektiv og strategisk.

Ideen om en sådan samlet tilgang er ikke i sig selv ny. Den er allerede med succes blevet anvendt som rettesnor for EU's optræden mange steder de senere år, herunder Afrikas Horn, Sahel og De Store Søer. Imidlertid er de ideer og principper, som ligger til grund for den samlede tilgang, endnu ikke i systematisk forstand blevet anvendt som det styrende princip for EU's optræden udadtil på tværs af alle områder. Det gør sig især gældende inden for områderne konfliktforebyggelse og kriseløsning.

Denne fælles meddelelse beskriver en række konkrete skridt, som EU kollektivt tager for at opnå en stadigt mere samlet tilgang, når det gælder eksterne forbindelser og optræden udadtil. Med meddelelsen fastlægger den højtstående repræsentant og Kommissionen i en mere konkret form deres fælles forståelse af EU's samlede tilgang til eksterne konflikter og kriser, og de forpligter sig til i fællesskab at anvende den i EU's udenrigspolitik og optræden udadtil. Denne forståelse omhandler alle faser af konflikter eller andre eksterne kriser: fra tidlig varsling og beredskab, konfliktforebyggelse, krisereaktion og krisestyring til hurtig genopretning, stabilisering og fredsopbygning med henblik på at hjælpe lande tilbage i et udviklingsspor, der er bæredygtigt på langt sigt.

Det er af vital interesse for EU at forebygge, forberede sig på, reagere på og imødegå og bidrage til genopretning fra konflikter, kriser og andre sikkerhedstrusler uden for sine egne grænser – dette er en permanent opgave og et permanent ansvar, som allerede er medtaget i den europæiske sikkerhedsstrategi og EU's strategi for den indre sikkerhed. Det skyldes ikke blot, at EU generelt betragtes som et eksempel på fred og stabilitet i nabolandene og i andre dele af verden, men også at det er i EU's globale interesse. Unionen har en bred vifte af politikker, værktøjer og instrumenter til sin rådighed til at løse disse udfordringer – og denne vifte spænder over områder som diplomati, sikkerhed, forsvar, økonomi, handel, udviklingssamarbejde og humanitær bistand. EU er verdens største handelsblok og som enhed verdens største donor af officiel udviklingsbistand og humanitær bistand.

"Samlet" henviser ikke blot til den kombinerede anvendelse af EU's instrumenter og ressourcer, men også til EU-aktørernes og medlemsstaternes fælles ansvar. EU har et enestående netværk bestående af 139 EU-delegationer i andre lande, diplomatisk ekspertise i EU-Udenrigstjenesten, herunder EU's særlige repræsentanter, og et operationelt engagement via missioner og operationer under den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (FSFP). Når alle disse forenes med Europa-Kommissionen og de 28 medlemsstater i et fælles strategisk samarbejde, kan EU bedre definere og forsvare sine grundlæggende interesser og værdier, fremme sine vigtigste politiske mål og forhindre kriser eller bidrage til at genoprette stabilitet. EU kan på den måde være med til at skabe en bedre tilværelse for dem, der trues af konflikt, og forebygge eller mindske den negative virkning - for EU, dens borgere og dens interne sikkerhed - af usikkerhed og konflikter andre steder. EU er stærkere, mere sammenhængende, mere synlig og mere effektiv i de eksterne forbindelser, når alle EU-institutionerne og medlemsstaterne arbejder sammen på grundlag af en fælles strategisk analyse og vision. Det er det, den samlede tilgang handler om.

Da de globale udfordringer fortsætter med vokse i antal og kompleksitet (effekterne af klimaforandringer, ødelæggelse af naturressourcer, befolkningspres og migration, ulovlig handel, energisikkerhed, naturkatastrofer, internetsikkerhed, sikkerhed til søs, regionale konflikter, radikalisering og terrorisme osv.), og da økonomiske og finansielle ressourcer fortsat er under pres, er argumentet for en samlet tilgang, der gør brug af alle relevante instrumenter – uanset om der er tale om eksterne eller interne politikinstrumenter – stærkere end nogensinde før.

Bæredygtig udvikling og udryddelse af fattigdom kræver fred og sikkerhed, og det modsatte gælder også ustabile eller konfliktramte lande er fortsat længst væk fra at nå årtusindudviklingsmålene. Forbindelsen mellem sikkerhed og udvikling er derfor et vigtigt grundlæggende princip for anvendelsen af en samlet EU-tilgang. Der ligger også andre vigtige principper bag denne tilgang. For det første skal vores indsats være kontekstbestemt og følge, hvordan situationen reelt udvikler sig. Der findes ingen skabeloner eller færdigpakkede løsninger. For det andet er EU's samlede tilgang et fælles og delt ansvar for alle EU-aktørerne i Bruxelles, i medlemsstaterne og på stedet i tredjelande. Den kollektive politiske vilje, gennemsigtighed, tillid og medlemsstaternes proaktive engagement er en forudsætning for succes. Endelig bygger tilgangen på en fuld anerkendelse af de forskellige kompetencer og respektive merværdi fra EU's institutioner og tjenester og fra medlemsstaterne, sådan som det fremgår af:

- Den humanitære bistand skal gives i overensstemmelse en bestemt modus operandi, der respekterer principper om medmenneskelighed, neutralitet, upartiskhed og uafhængighed, og udelukkende bygge på de ramte befolkningers behov i overensstemmelse med den europæiske konsensus om humanitær bistand.
- Med hensyn til udviklingsbistand handler EU og medlemsstaterne i overensstemmelse med den europæiske konsensus om udvikling fra 2005 og dagsordenen for forandring fra 2012 samt retningslinjerne fra Komitéen for Udviklingsbistand (DAC) i Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udviklings (OECD).
- EU-medlemsstaterne udøver politisk kontrol over og opstiller strategiske målsætninger for FSFP-missioner og -operationer gennem Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité.

II. Vejen frem mod en samlet tilgang til konflikt- eller krisesituationer

Følgende foranstaltninger vil øge sammenhængen i og effektiviteten af EU's udenrigspolitik i konflikt- eller krisesituationer.

1. Udarbejdelse af en fælles analyse

En sammenhængende politisk strategi for forebyggelse, beredskab og reaktion i forbindelse med konflikter starter med, at alle de relevante aktører får en fælles forståelse af situationen eller udfordringen. En fælles analyse bør fastlægge EU's forståelse af årsagerne til en potentiel konflikt eller krise, identificere de vigtigste involverede personer og grupper, undersøge situationens dynamik og vurdere den potentielle risiko ved at handle eller undlade at handle. Analysen skal også identificere EU's interesser og mål og vores mulighed for at bidrage til fred, sikkerhed, udvikling, sikring af menneskerettighederne og retsstatsprincipperne under hensyntagen til EU's ressourcer og tiltag i det pågældende land eller den pågældende region. En fælles analyse kan forbedres yderligere med følgende:

Tiltag:

- Forbedre den kombinerede situationskendskab og analysekapacitet, navnlig ved at sammenkoble de særlige indretninger i de forskellige EU-institutioner og -tjenester, herunder katastrofeberedskabskoordineringscentret og EU's situationsrum (EU SitRoom). Lette adgangen for EU’s institutioner til oplysninger og efterretninger, herunder fra medlemsstaterne, med henblik på at undgå kriser og forberede, mindske effekten af og fremskynde reaktionen på krisesituationer.
- Styrke en tidlig, proaktiv, gennemsigtig og regelmæssig informationsdeling, koordinering og teamwork mellem de ansvarlige i EU-hovedkvarteret i Bruxelles og i marken (herunder EU-delegationer, FSFP-missioner og -operationer, medlemsstaterne og EU's særlige repræsentanter samt EU-organer, hvor det er hensigtsmæssigt).
- Videreudvikle og systematisk gennemføre en fælles metode til konflikt- og kriseanalyse, med bl.a. synspunkter for udvikling, det humanitære område, politik, sikkerhed og forsvar både fra marken og hovedkvarteret, hvor der gøres brug af al relevant viden og alle relevante analyser, herunder også fra medlemsstaterne.
- På grundlag af disse analyser systematisk udarbejde forslag og punkter til drøftelser med medlemsstaterne i Rådets relevante organer, herunder Den Udenrigs- og

Sikkerhedspolitiske Komité. Når der kan blive tale om en FSFP-indsats, vil der som hovedregel skulle anvendes en tilgang, som tager udgangspunkt i den politiske ramme for krisetilgang (PFCA), og det forklares, hvad problemet er, og hvorfor EU bør handle (på grundlag af interesser, mål, værdier og mandater), og det identificeres, hvilke instrumenter der er til rådighed og bedst egnede med henblik på at handle.

2. Fastlæggelse af en fælles strategisk vision

På grundlag af denne fælles analyse bør EU så vidt muligt arbejde på tværs af institutioner og sammen med medlemsstaterne om at udvikle én fælles strategisk vision for en konflikt- eller krisesituation og for det fremtidige EU-engagement på tværs af forskellige politikområder. Dette bør være grundlaget for den overordnede styring af EU's engagement.

Tiltag:

- EU's strategiske vision for et land eller en region, bør, hvor det er muligt, fastlægges i et overordnet EU-strategidokument. Nogle af de seneste eksempler er den strategiske ramme for Afrikas Horn og EU's strategi for sikkerhed og udvikling i Sahel samt de forslag, der er fremsat til en EU-strategi for De Store Søers Område.
- Fælles rammedokumenter[1] bør fastlægge EU's og medlemsstaternes mål og prioriteter for bestemte lande, hvor det er relevant.

3. Fokus på forebyggelse

EU skal så vidt muligt forsøge at forebygge konflikt, inden en krise opstår eller vold eksploderer – det er en konstant topprioritet for hele EU's diplomatiske engagement. På langt sigt er forebyggelse langt mindre omkostningsfuld end håndteringen af konflikter, efter at de er brudt ud. Forebyggelse bidrager til fred, sikkerhed og bæredygtig udvikling. Derved reddes liv, lidelserne begrænses, og ødelæggelse af hjem, virksomheder, infrastruktur og økonomi undgås. Det bliver lettere at håndtere underliggende spændinger, stridsspørgsmål og situationer, der kan føre til radikalisering og terrorisme. Det kan også være med til at beskytte EU's interesser og afværge negative konsekvenser for EU's sikkerhed og velfærd.

[1] Fælles meddelelse fra den højtstående repræsentant og Kommissionen. Det globale Europa: en ny strategi for finansieringen af EU's optræden udadtil (KOM(2011) 865 endelig).

Tiltag:

- Tidlig varsling/tidlig indsats: Brug af nye og eksisterende EU-systemer til tidlig varsling[2], herunder også medlemsstaternes, til at identificere begyndende konflikter og kriserisici og identificere mulige afhjælpende foranstaltninger.
- Arbejde på tværs af EU-institutioner og sammen med medlemsstaterne om at omsætte konflikt- og kriserisikoanalyser til specifikke konfliktforebyggende foranstaltninger, hvor der trækkes på erfaringer fra tidligere konflikter og kriser.

4. Mobilisering af EU's forskellige styrker og kapaciteter

Effektive og proaktive EU-politiske tiltag i forbindelse med konflikter og kriser bør trække på EU-institutionernes og medlemsstaternes forskellige styrker, kapaciteter, kompetencer og relationer med henblik på at understøtte en fælles vision og fælles mål.

Tiltag:

- Gøre mere systematisk brug af den kriseplatform, som ledes af EU-Udenrigstjenesten med deltagelse af Kommissionens tjenestegrene, for at lette koordinering, dele oplysninger og bidrage til at identificere og foretage en intelligent sortering af de tilgængelige EU-instrumenter, hvor det er nødvendigt. Disse mekanismer har bevist deres værdi under det arabiske forår og i EU's håndtering af situationen på Afrikas Horn.
- Sikre, at alle relevante EU-aktører informeres og involveres i analyse og vurdering af konflikt- og krisesituationer og i alle trin i konfliktcyklussen – et samlet engagement og samlede tiltag bygger på fælles forberedende arbejde. EU-Udenrigstjenesten oplyser og samler andre tjenester regelmæssigt med henblik på denne type analytisk og forberedende arbejde.
- Styrke det operationelle samarbejde mellem EU's forskellige nødberedskabsfunktioner yderligere ved hjælp af deres gensidigt supplerende ekspertise. Med henblik herpå er et aftalememorandum mellem EU-Udenrigstjenesten og Kommissionens tjenestegrene under udarbejdelse.

[2] Herunder også EU-Udenrigstjenestens varslingssystem for konflikter (testes i øjeblikket).

- Gøre bedst mulig brug af EU's delegationer til at sikre lokal sammenhæng mellem EU's og medlemsstaternes tiltag.
- Styrke EU's delegationernes kapacitet til at bidrage til konfliktrisikoanalyse. Identificere hensigtsmæssige værktøjer og reagere på konflikter og kriser via en hurtig midlertidig forstærkning, hvor der indsættes ekstra personale eller andre eksperter, og der, såfremt det er muligt, trækkes på eksisterende EU-ressourcer i hovedkvarteret i Bruxelles eller i regionen og på medlemsstaternes ressourcer.
- Udvikle procedurer og kapacitet til hurtigt at indsætte fælles missioner på stedet (med deltagelse af EU-Udenrigstjenesten, Kommissionens tjenestegrene, medlemsstaterne), når det er hensigtsmæssigt i krise- eller konfliktsituationer[3].

5. Forpligtelse på langt sigt

Det tog i gennemsnit de 20 lande med det højeste reformtempo 17 år at begrænse militærets rolle i politik og 41 år at reformere deres retssystemer til et minimumsniveau, som gør det muligt at skabe udvikling.

World Development Report 2011, Verdensbanken.

Langsigtet engagement i fred og statsopbygning og langsigtet bæredygtig udvikling er afgørende for at kunne tage hånd om underliggende årsager til konflikter og opbygge fredelige og robuste samfund. De overoverordnede mål om bæredygtig fred og udvikling skal fra starten være kernen i EU's beredskab – EU skal også have en langsigtet vision for dets kortsigtede engagement og kortsigtede tiltag.

F.eks. forfølger **FSFP**'s krisestyringsinstrumenter og krisereaktionsforanstaltninger under stabilitetsinstrumentet hovedsageligt kortsigtede mål, mens udviklingsinstrumenter i sagens natur har en langsigtet orientering. Selvom målene og beslutningsprocedurerne er forskellige, bør udnyttelsen af naturlig synergi og komplementaritet sikres via en tidlig og intensiv dialog mellem alle de forskellige interessenter med henblik på at opnå en større gennemslagskraft og

[3] Sådanne tiltag skal finansieres inden for rammerne af de eksisterende administrative og operationelle ressourcer i de pågældende tjenester/generaldirektorater og under hensyntagen til anvendelsesområdet og målene for de pågældende udenrigspolitiske instrumenter.

bedre resultater. EU kan bruge de forskellige værktøjer og instrumenter på en sammenhængende måde efter de dertilhørende mandater og beslutningsprocesser til at opfylde de fælles mål.

Tiltag:

- Etablere koordineringssystemer mellem langsigtede og kortsigtede mål via dialog mellem EU-interessenter – også på stedet.
- Styrke mekanismer til at samle og dele europæisk kapacitet og ekspertise (f.eks. en ekspertgruppe i forbindelse med FSFP-missioner).
- Koordinere og så vidt muligt kombinere brugen af hele viften af EU-værktøjer og -instrumenter (f.eks. politisk dialog, konfliktforebyggelse, mægling, programmering af udviklingsbistand og fælles programmering, FSFP-missioner og -operationer, konfliktforebyggelse og stabilisering under stabilitetsinstrumentet, støtte til afvæbning, demobilisering og reintegration samt støtte til reform af retsvæsenet og sikkerhedssektoren osv.) med henblik på at udforme en fleksibel og effektiv reaktion i og efter stabiliseringsfasen og i tilfælde af risiko for konflikt. Programmeringen af bistand i ustabile og konfliktramte lande bør omfatte konfliktanalyse helt fra begyndelsen samt den nødvendige fleksibilitet til reprogrammering for at kunne reagere på ny udvikling på stedet, såfremt det er hensigtsmæssigt.
- Gøre status over erfaringer, bl.a. inden for EU-institutionerne, sammen med medlemsstaterne og eksterne aktører og integrere disse i den samlede tilgangs cyklus, der begynder med tidlig varsling og omfatter forebyggelsestiltag, uddannelse og øvelser.

6. Sammenkobling af politikker og interne og eksterne tiltag

EU's interne politikker og tiltag kan have en betydelig effekt på konflikt- og krisesituationer. På samme måde kan eksterne tiltag og politik også påvirke den interne dynamik i EU. F.eks. er EU's søfartspolitik i Det Røde Hav og Det Indiske Ocean uløseligt forbundet med situationen i Somalia og regionen Afrikas Horn. En lignende påvirkning kan opstå i andre situationer, f.eks. i forbindelse med fiskeri- eller energipolitik. Omvendt kan udviklingen uden for Europas grænser af organiseret kriminalitet, terrorisme eller massemigration i forbindelse med voldelige konflikter direkte påvirke sikkerhed, stabilitet og interesser for EU, medlemsstaterne og EU-borgerne.

Terrororganisationer vil forsøge at udnytte stater, der har været ramt af konflikt, eller ustabile stater. Især områder med ineffektivt styre kan vise sig at være ynglepladser for rekruttering af terrorister. F.eks. har Al-Shabaab – som formelt er tilknyttet Al Qaeda – destabiliseret Somalia og i omfattende grad stået i vejen for regional udvikling. Terrororganisationernes handlinger kan bevirke, at terrortruslen overføres direkte til EU.

Tæt samarbejde, især mellem den højtstående repræsentant og Kommissionen, er også afgørende i de forskellige globale spørgsmål, hvor de eksterne aspekter af interne EU-politikker har en voksende udenrigs- og sikkerhedspolitisk dimension. Dette indebærer områder som f.eks. energisikkerhed, miljøbeskyttelse og klimaforandringer, migration, terrorbekæmpelse og bekæmpelse af voldelig ekstremisme, organiseret kriminalitet og global økonomisk styring.

"Klimaændringer er en afgørende global udfordring, som, hvis den ikke behandles omgående, vil bringe ikke blot miljøet, men også verdens økonomiske velstand, udvikling og mere generelt stabilitet og sikkerhed i fare. Overgangen til en sikker og holdbar økonomi og et sikkert og bæredygtigt samfund med lav CO2-udledning samt klimaresistente og ressourceeffektive vækstmønstre globalt set er af afgørende betydning. En tackling af risikoforstærkende trusler fra klimaændringer, herunder potentielle konflikter og ustabilitet, i forbindelse med pålidelig adgang til fødevarer, vand og energi kræver effektive udenrigspolitiske reaktioner på globalt plan og i EU som anerkendt i den europæiske sikkerhedsstrategi".

Rådets konklusioner om EU's klimadiplomati, juni 2013.

Også udsigten til at kunne blive en del af EU – kombineret med intensivt diplomati – spiller en afgørende rolle i forebyggelsen af konflikter og langsigtet stabilisering, hvilket det seneste gennembrud i den EU-støttede dialog mellem Beograd og Pristina har vist.

Tiltag:

- Sikre strategisk og operationel sammenhæng i den eksterne politik og strategi, herunder den eksterne virkning af interne politikker, via tæt samarbejde mellem den højtstående repræsentant/næstformanden og formanden for Europa-Kommissionen.
- Gøre bedre brug af de diplomatiske og eksterne forbindelser, der er til rådighed for EU-projektet, og forsvare EU's interesser i forbindelse med interne politikker og globale spørgsmål.
- Søge at identificere og øge bevidstheden om politikker og instrumenter, der har både en intern og en ekstern dimension, og fremhæve potentialet i begge.

- Integrere interne politikker som en del af den analytiske kriseramme, den strategiske tænkning og dokumenter om eksterne tiltag, i det omfang det er muligt og relevant.

7. Bedre brug af EU-delegationer

EU-delegationen og især delegationschefen er omdrejningspunktet for EU's tilstedeværelse i tredjelande, og bør – på det niveau – spille en central rolle med hensyn til at iværksætte og koordinere EU-dialog, EU-foranstaltninger og EU-støtte.

Tiltag:

- Fuld udnyttelse af delegationschefens rolle til at bringe EU og de tilstedeværende medlemsstater sammen inden for hele spektret af relevante tiltag (politisk dialog, udviklingssamarbejde og fælles programmering, bidrag til sikkerhedsrelaterede strategier, lokalt samarbejde med FSFP-missoner og -operationer, konsulær beskyttelse osv.).
- Delegationschefen skal koordinere fælles rapportering i relevant omfang, øge samarbejdet med EU-medlemsstaterne på stedet og sørge for deling af oplysninger og analyser, især på alle stadier af konflikter og kriser.
- Sikring af en passende bredde af ekspertise i delegationerne, herunder om sikkerhedsspørgsmål.
- Såfremt det er hensigtsmæssigt sikre samlet placering af EU-aktører i EU-delegationer for at opbygge operationelle synergier.

Fælles programmering er nu påbegyndt eller skal efter planen påbegyndes i mere end 40 lande i de kommende år. Med dette initiativ ønsker EU og dens medlemsstater at øge deres gennemslagskraft i partnerlandene og gøre deres udviklingssamarbejde mere effektivt. Samtidig vil de forelægge en samlet støttepakke, der i betydelig grad øger EU's indflydelse og politiske vægt som donor. Fælles programmering foregår i de enkelte lande under ledelse af EU's delegationer og medlemsstaternes ambassader.

8. Arbejde i partnerskab

EU står over for komplekse, globale udfordringer, og dens engagement og arbejde bør finde sted i samarbejde med andre internationale og regionale aktører. EU's rolle er i større eller mindre grad forbundet med andres handlinger (eller manglende handlinger), ressourcer og ekspertise (f.eks. FN i de fleste krisesituationer, NATO i Kosovo og Afghanistan, Den Internationale Valutafond og Verdensbanken i forbindelse med makroøkonomiske spørgsmål osv.).

"...gensidigt styrkende, nyttige og holdbare partnerskaber med ... FN, OSCE, Verdensbanken, Den Afrikanske Union og andre internationale aktører ... skal styrkes yderligere så EU bliver i stand til at handle med godt resultat inden for den strukturelle konfliktforebyggelse"

Rådets konklusioner om konfliktforebyggelse, juni 2011.

Tiltag:

- Når EU's holdning og reaktioner fastlægges, gøres det sammen med og under hensyntagen til andre internationale aktører: FN, internationale og regionale organisationer, strategiske partnere og internationale finansielle organisationer.
- Tættere samarbejde med store internationale ngo'er, civilsamfundet, tænketanke, den akademiske verden og offentlige og private aktører.

III. Konklusion

EU har i de seneste år taget vigtige skridt hen imod en mere sammenhængende politik for eksterne relationer, ikke mindst i sin håndtering af konflikt- og krisesituationer. Der er gjort betydelig fremskridt med hensyn til udviklingen af fælles EU-politikker og -strategier og reaktioner fra Unionen som helhed. Men arbejdet er ikke afsluttet. EU må nu foretage yderligere forbedringer og mere konsekvent anvende den samlede tilgang som styrende princip for EU's eksterne politik og tiltag.

Den samlede tilgang, som er beskrevet ovenfor, er et fælles projekt og dens succes et fælles ansvar for EU-institutionerne såvel som for medlemsstaterne, hvis politikker, tiltag og støtte i betydelig grad bidrager til mere sammenhængende og mere effektive reaktioner fra EU's side.

I de kommende måneder og år vil den højtstående repræsentant og Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne gennemføre disse forslag og denne tilgang og derigennem gøre målrettede fremskridt mod en EU-optræden udadtil, der er bedre, stærkere og hurtigere. Den højtstående repræsentant og Kommissionen opfordrer EU-medlemsstaterne til at give deres fulde støtte til denne tilgang og engagere sig fuldt ud for at sikre, at denne vision og disse mål gennemføres fuldt ud.